

σκασμός

σκασμός, ο, ουσ. [<μσν. σκασμός, από το θέμα αόρ. του ρ. σκάω + κατάλ. -μος]. **1.** μεγάλη στενοχώρια, μεγάλη ψυχική δυσφορία: «έχω τέτοιο σκασμό σήμερα, που κοντεύω να τρελαθώ!». **2.** ως επιφών. **σκασμός!** (προστακτικά) πάψε να μιλάς, σώπασε: «σκασμός, γιατί θα σε σπάσω στο ξύλο!»·

- βγάλε το σκασμό, (απειλητικά ή συμβουλευτικά) μη μιλάς, πάψε να μιλάς: «βγάλε το σκασμό, γιατί θα σε χειροτονήσω || βγάλε το σκασμό και μη χώνεσαι, γιατί θα μπερδευτείς χωρίς λόγο». Παρμένο από τη γλώσσα του στρατού. Συνών. βγάλε τον αγλέουρα / βγάλε τον περίδρομο·

- μέχρι σκασμού, λέγεται στην περίπτωση που φάγαμε ή ήπιαμε πάρα πολύ: «ήταν τόσο ωραία τα φαγητά, που φάγαμε μέχρι σκασμού || ήταν τόσο ωραίο το κρασί, που ήπιαμε μέχρι σκασμού»·

- να βγάλεις το σκασμό, βλ. φρ. βγάλε το σκασμό·

- τρώω μέχρι σκασμού ή τρώω το σκασμό ή τρώω του σκασμού, τρώω υπερβολικά: «όταν καθίσω σε τραπέζι, τρώω το σκασμό». Συνών. τρώω το καταπέτασμα / τρώω τον αγλέουρα / τρώω τον άμπακο / τρώω τον περίδρομο.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας